

Reizende Aarde School schrijfcirkel

'Toeval valt mij toe en is Gods manier om anoniem te blijven'

© Gerwine Wuring, augustus 2012

"*Toeval valt je toe*" is een uitspraak waar ik heel lang aan heb moeten wennen.

Ik weet nog dat ik als puber vooral heel stellig was in; *toeval is toeval*, punt uit, niks geen wonderen of verwonderen, laat staan dat God in het geding was, die bestond gewoon niet bij ons thuis... Dus toen ik in een therapie ooit, zo'n 25 jaar geleden, gevraagd werd 'Maar waarom vertrouw je daar dan niet op?', was mijn antwoord én vervolgens grote inzicht en bij nader beschouwing zelfs mijn doorbraak; 'Vertrouwen is geloven, geloven doe je in de kerk en dat doen wij dus niet....' oeps....

Kortom ik heb ook in dit opzicht een flinke transformatie doorgemaakt en geniet nu bijna dagelijks van al die mooie toevallige zaken die mij toe vallen al dan niet uit de hand van God...

In de aanloop naar het schrijven over toeval, heb ik nog wat gewacht, totdat het verhaal mij ineens toeviel, jawel lees hieronder verder...

Ik schrijf ieder nummer van Dryade, de Nederlandstalige uitgaven van de OBOD Druiden beweging een bijdrage. Meestal zoek ik in mijn oude weblogs een toepasselijk verhaal. Ditmaal vond ik een geschikte weblog uit september 2010 over wonderen en overgave. En terwijl ik dit aan het doormailen was, kreeg ik de inval nog een actueel naschrift te schrijven, in verband met mijn zoeken eerder op die dag naar een verbinding met het natuurmuseum in Leeuwarden, wat zo mooi aansloot bij deze blog. En waardoor ik 'toevallig' antwoord gaf/kreeg (!?) op een aan mijzelf gestelde vraag, 'Hoe verder daar mee....'

Nog terwijl ik hierover 'naschreef' dacht ik, 'Toevallig, dit wordt dan ook mijn bijdrage voor onze schrijfkkring!' Lees maar even mee

Overgave en wonderen

Uit de weblog van Gerwine Wuring 29 september 2010 www.aerda.nl/weblog

In mijn tuin staat, als bijvangst in de pot van de vijg, een heel grappig papaverplantje, het slaapmutsje. Ze boeit me al de hele zomer, telkens als ik er even bij ga zitten op mijn bankje, roepen de stralende oranjebloemblaadjes me toe. Vanochtend zag ik dat er aan de inmiddels grote, haast verdorde plant nog een paar knopjes op uitkomen staan. De grappige mutsjes, die de bloemblaadjes nu nog bij mekaar houden, schuiven langzaam omhoog om de bloem te bevrijden.

En ineens stond ik stil bij het grote wonder dat alsmaar doorgaat in de natuur. Hoe is het toch mogelijk dat zo'n plantje vanuit hele simpele(?) onooglijke chemische stofjes uit de bodem zo'n schoonheid weet op te bouwen. Natuurlijk als biologe heb ik ooit geleerd hoe onder andere fotosynthese daar haar werkje doet, maar toch... Helemaal begrijpen zullen we het nooit, denk ik.

En dat bracht me op de studie van het Manifestatiewiel waar ik me momenteel op heb geworpen. Alan Seale schreef dit boek met 'een krachtige methode om ideeën te transformeren in resultaten'. Het boek behandelt in 8 stappen een proces van dromen, denken

en doen voor je doel of idee. Waarbij je in het 7de huis wordt gevraagd je over te geven aan de grotere krachten die je inmiddels hebt opgeroepen. Om zo te vertrouwen op een proces van cocreëren met zichtbare en onzichtbare krachten. Waarbij het aan mij is om te leren luisteren naar mijn intuïties, aan te voelen wanneer het moment is om iets te doen of juist te laten. En me te verwonderen over alle processen die er om me heen en in mijn projecten gebeuren, waar ik niet van kan en hoeft te snappen hoe dat nu toch mogelijk is.... Het leven een wonder en daar af en toe eens even bij stil te staan, voelt als een groot geschenk.

Naschrift: Terugkijkend op deze natuur bespiegeling van 2 jaar geleden, vallen me een paar dingen op, heel opmerkelijk hoe ook dit wondertje weer werkt!

De vijg heeft helaas, zoals vele planten buiten de voorbije sneeuw koude winter winden niet overleefd. Na vermoedelijk wel 20 jaar bij ons 'gewoond' te hebben is deze trouwe vriend, met al haar zorgvuldig opgekweekte uitlopers weer van de aardbodem verdwenen.... Dromen denken doen... Momenteel zit ik in een proces van loslaten van een poging om in Leeuwarden in samenwerking met het Natuurmuseum een serie workshops op te zetten rond Natuurlijke Mindfulness. Het wil nog niet echt lukken, hoe welwillend het natuurmuseum ook tegenover mijn plannen staat. Vanmiddag ga ik er weer op gesprek. In de voorbereiding vanochtend zag ik dat de droom groot en helder is; ik wil ingebed in bestaande structuren op regelmatige basis lesgeven en aarde educatie bedrijven bij mij in de buurt. En soms moet je constateren dat je scheuten de uitwendige omstandigheden niet overleven en dat het tijd is om los te laten en in dankbaarheid opnieuw te kijken wat er wel tot leven wil komen. Misschien wordt het tijd hier mijn eigen slaapmutsje weer even op te doen en weer te gaan dromen van wat er wel wil en kan en de magische foto synthese van het leven haar werkje maar even te laten doen...! En het geschenk aanvaarden dat ik nu net in deze beweging op zoek ging naar een bijdrage uit eerdere weblogs voor de komende Dryade. En daarmee deze levensles aan mezelf presenteren. Het leven gaat in cycli, dank dank dank.

Tweede naschrift voor onze schrijfcirkel:

Uiteindelijk heb ik een heel fijn gesprek gehad die middag met Gerik, de directeur van het museum die mijn werk en werkwijze zeer welgevoerd is, maar de locatie en het publiek van zo'n museum is weer een heel ander verhaal... Ook hem vertelde ik over deze weblog en het naschrift... waarna hij mij bij het afscheid nemen toevertrouwde; 'Ik wil heel graag nog eens wat meer horen over de Druïden en jouw druïda zijn....!'

Nou ja hoeveel wonderen wil je hebben op een dag....?

Een kwestie van overgave vermoed ik nu

Waarmee ik mezelf alweer een inzicht verschaf, of komt deze van de goden...?!!